

Przypisz do danej szuflady-religii związane z nią przedmioty, osoby, święta, budynki, itp.

Grupa I

PRAYER ROOM

BUDDYZM

CHRZEŚCIJAŃSTWO

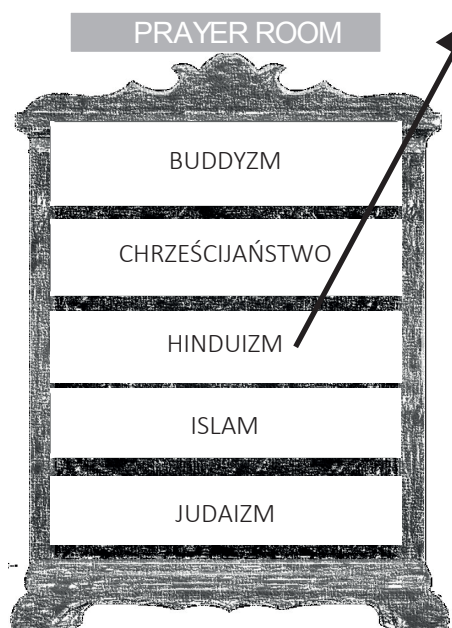
HINDUIZM

ISLAM

JUDAIZM

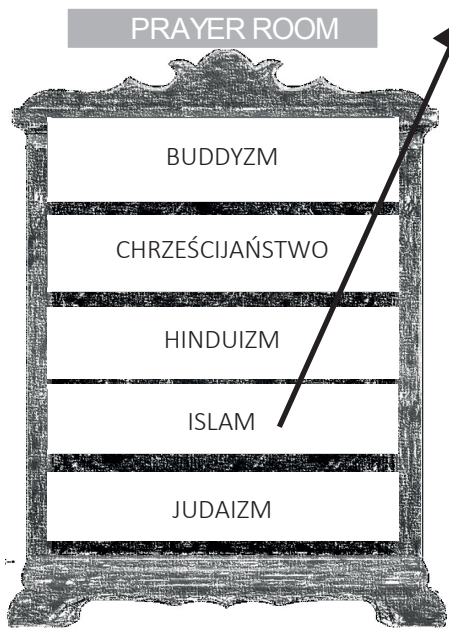
Przypisz do danej szuflady-religii związane z nią przedmioty, osoby, święta, budynki, itp.

Grupa II



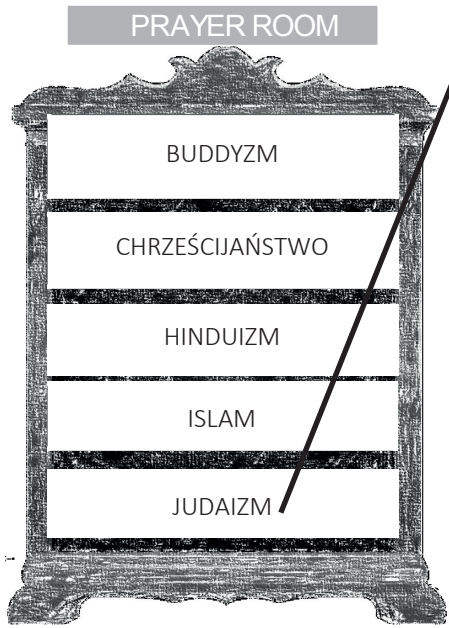
Przypisz do danej szuflady-religii związane z nią przedmioty, osoby, święta, budynki, itp.

Grupa III



Przypisz do danej szuflady-religii związane z nią przedmioty, osoby, święta, budynki, itp.

Grupa IV



Grupa 1

Deklaracja Soboru Watykańskiego II o stosunku Kościoła do religii niechrześcijańskich
Nostra aetate (1965)

2. Od pradawnych czasów aż do naszej epoki znajdujemy u różnych narodów jakieś rozpoznanie owej tajemniczej mocy, która obecnie jest w biegu spraw świata i wydarzeniach ludzkiego życia; nieraz nawet uznanie Najwyższego Bóstwa lub też Ojca. Rozpoznanie to i uznanie przenika ich życie głębokim zmysłem religijnym (...).

Tak więc w hinduizmie ludzie badają i wyrażają boską tajemnicę poprzez niezmierną obfitość mitów i wnikliwe koncepcje filozoficzne, a wyzwolenia z udręk naszego losu szukają albo w różnych formach życia ascetycznego, albo w głębokiej medytacji, albo w uciekaniu się do Boga z miłością i ufnością. Buddyzm, w różnych swych formach, uznaje całkowitą niewystarczalność tego zmiennego świata i naucza sposobów, którymi ludzie w duchu pobożności i ufności mogliby albo osiągnąć stan doskonałego wyzwolenia, albo dojść, czy to o własnych siłach, czy z wyższą pomocą, do najwyższego oświecenia. Podobnie też inne religie, istniejące na całym świecie, różnymi sposobami starają się wyjść naprzeciw niepokojowi ludzkiego serca, wskazując drogi, to znaczy doktryny oraz nakazy praktyczne, jak również sakralne obrzędy.

Kościół katolicki nic nie odrzuca z tego, co w religiach owych prawdziwe jest i święte. Ze szczerym szacunkiem odnosi się do owych sposobów działania i życia, do owych nakazów i doktryn, które chociaż w wielu wypadkach różnią się od zasad przez niego wyznawanych i głoszonych, nierzadko jednak odbijają promień owej Prawdy, która oświeca wszystkich ludzi. Głosi zaś i obowiązany jest głosić bez przerwy Chrystusa, który jest „drogą, prawdą i życiem” (J 14,6), w którym ludzie znajdują pełnię życia religijnego i w którym Bóg wszystko z sobą pojednał.

Przeto wzywa synów swoich, aby z roztropnością i miłością przez rozmowy i współpracę z wyznawcami innych religii, dając świadectwo wiary i życia chrześcijańskiego, uznawali, chronili i wspierali owe dobra duchowe i moralne, a także wartości społeczno-kulturalne, które u tamtych się znajdują.

Grupa 2

Leonard Fic, *Dialog międzyreligijny*, „Pedagogia Christiana” 2/26(2010), s. 60-63

Postawa Kościoła wobec wyznawców innych religii rozróżnia cztery główne i typowe formy dialogu międzyreligijnego: dialog życia, dialog dzieł i współpracy, dialog wymiany teologicznej i dialog doświadczenia religijnego. Aczkolwiek nie został w nim określony stopień ważności żadnej z tych form, to jednak sama ich treść i porządek nasuwają pewne refleksje.

Zasadniczą rolę przypisuje dokument tej formie dialogu międzyreligijnego, jaką jest dialog życia. Polega on na kreowaniu w każdym środowisku ewangelicznej atmosfery. Do dialogu życia wezwany jest każdy wyznawca Chrystusa. Tutaj, (...) dialog nie jest jakąś teorią, lecz żywą relacją między ludźmi żyjącymi w konkretnym środowisku, którzy wspólnie przeżywają cierpienia, radości, problemy i troski, z jakimi borykają się na co dzień (...).

Na drugim miejscu dokument mówi o dialogu w zakresie dzieł i współpracy, podejmowanych na płaszczyźnie humanitarnej, społecznej, ekonomicznej i politycznej, których celem jest wyzwolenie i wyniesienie człowieka. Członkowie różnych tradycji religijnych, wychodząc z własnych przekonań, mogą i powinni angażować się wspólnie na rzecz praw człowieka, sprawiedliwości, godności i wyzwolenia człowieka (...).

Dialog wymiany teologicznej, zwany także dialogiem ekspertów, nie jest dostępny dla wszystkich. Zarezerwowany jest jedynie dla specjalistów, którzy „starają się pogłębić zrozumienie wzajemnego dziedzictwa religijnego i docenić wartości duchowe jedni drugich”. Przedmiotem tego dialogu jest szeroko rozumiana problematyka doktrynalna danej religii, przede wszystkim zagadnienie Boga, relacji człowieka do Niego, nauka o zbawieniu, eschatologia (...).

Na ostatnim, czwartym miejscu, dokumenty Kościoła wymieniają dialog doświadczenia religijnego. „Osoby zakorzenione we własnych tradycjach religijnych” dzielą się tutaj swoimi bogactwami duchowymi, jakimi są na przykład doświadczenie modlitwy i kontemplacji, wiara „i drogi poszukiwania Boga czy Absolutu”. Dialog doświadczenia religijnego nie jest sesją naukową specjalistów od mistyki i życia duchowego różnych tradycji religijnych, lecz ludzi głęboko wierzących, którzy dzielą się bogactwem darów, jakie otrzymali od Boga. W tym dialogu zasadniczą rolę spełnia modlitwa. Jest ona właściwie pierwszą formą dialogu międzyreligijnego. Rodzi ducha braterstwa i bliskości wyznawców różnych religii w obliczu Boga.

Grupa 3

Adhortacja papieża Franciszka o głoszeniu Ewangelii we współczesnym świecie *Evangelii gaudium* (2013)

250. Postawa otwarcia w prawdzie i miłości powinna charakteryzować dialog z wierzącymi innych religii niechrześcijańskich, pomimo różnych przeszkód i trudności, zwłaszcza fundamentalizmów z obu stron. Dialog międzyreligijny stanowi konieczny warunek pokoju w świecie i dlatego jest obowiązkiem chrześcijan, podobnie jak i innych wspólnot religijnych.

Dialog ten jest przede wszystkim rozmową o ludzkim życiu albo po prostu, jak proponują biskupi Indii, «postawą otwarcia wobec nich, dzieleniem ich radości i smutku». W ten sposób uczymy się akceptować innych z ich odrębnym sposobem bycia, myślenia i wyrażania się. Dzięki tej metodzie możemy podjąć razem obowiązek służenia sprawiedliwości i pokojowi, który powinien stać się podstawowym kryterium każdej wymiany (...).

251. W tym dialogu, zawsze uprzejmym i serdecznym, nie można nigdy zapominać o istotnej więzi między dialogiem i przesłaniem, skłaniającym Kościół do utrzymywania i pogłębiania relacji z niechrześcijanami. Pojednawczy synkretyzm stałby się w gruncie rzeczy totalitaryzmem tych, którzy zamierzając się pojednać, nie zważają na odmienne przekonania i uzurpują sobie prawo bycia panami wartości, które reprezentują. Prawdziwe otwarcie zakłada pozostanie wiernym swoim najgłębszym przekonaniom, z jasną i radosną tożsamością, ale «otwarcie na zrozumienie ich u innych» i «będąc świadomym, że dialog może wzbogacić każdego». Nie służy nam otwarcie dyplomatyczne, które zgadza się ze wszystkim, by uniknąć problemów, ponieważ byłby to sposób oszukania drugiego człowieka i odmówienia mu dobra, które otrzymaliśmy jako dar, by się nim hojnie podzielić. Ewangelizacja i dialog międzyreligijny, dalekie od przeciwstawiania się sobie, podtrzymują się nawzajem i ożywiają.

252. W naszych czasach nabiera ważnego znaczenia relacja z wierzącymi islamu, dzisiaj szczególnie obecnymi w wielu krajach o tradycji chrześcijańskiej, gdzie mogą oni swobodnie praktykować swój kult i żyć zintegrowani w społeczeństwie (...). Pisma święte islamu zachowują część nauczania chrześcijańskiego; Jezus Chrystus i Maryja są przedmiotem głębokiej czci i jest rzeczą zadziwiającą widzieć, jak młodzi i starzy, kobiety i mężczyźni wyznający islam są zdolni poświęcić codziennie czas na modlitwę i uczestniczyć wiernie w swoich obrzędach religijnych. Jednocześnie wielu z nich jest głęboko przekonanych, że ich życie w całości należy do Boga i jest dla Niego. Uznają także konieczność odpowiadania Bogu przez etyczne zaangażowanie i miłosierdzie wobec najsłabszych.